

DE STER

No. 7 JULI 1963

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

De Vlist

63ste JAARGANG

Nr 7

INHOUD:	Blz.
Zondag, de ware Sabbat van God . . .	195
Een tweede verzamelplaats	199
Wij gaan voort, steeds voort	203
Het onderwijzen van het evangelie thuis .	204
Het licht dat God ons schenkt	207
Verslag van de Tempelreis	212
De Hollandse Gouden Vragen	213
Het sacrament	214
De Padvinder reed met God	216
De Zwitserse Tempel	220
Gebeurtenissen in de Zending	221
Fouten en wat wij er uit leren . .	224

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melville van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ZONDAG, DE WARE SABBAT VAN GOD,

waarin bewezen wordt, dat de zaterdag noch de Sabbat van het oude testament is geweest, noch de Sabbat van de ouden, die leefden voor het Christelijk tijdperk. (vervolg 3)

door SAMUEL WALTER GAMBLE uit Ottawa, Kansas

Lid van de Zuid Kansas Conferentie van de Methodistische Episcopale Kerk.

Hosea vertelt in hoofdstuk 2 : 10, dat God zei: „En IK zal doen ophouden al haar vrolijkheid, hare feesten, hare nieuwe maanden en hare Sabbatten, ja, al haar gezette hoogtijden”.

Paulus beweert, dat Christus de wetten uit het „Boek der Geboden” (Deuteronomium) had afgeschaft, d.w.z. ook de Tien Geboden, waarin het Sabbatgebod stond. En omdat Christus de wet buiten werking had gesteld (met Sabbat en al) zegt Paulus: „Laat dan niemand u blijven oordelen in zake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of Sabbat”. (Coloss. 2 : 16)

Christus had n.l. de wet „aan het kruis genageld” op de Vrijdag van Zijn kruisiging. (Paulus zegt dit alleen tegen de heidenen, geen leden dus van het verbondsvolk en nooit besneden door mensenhanden. Maar nu heeft Christus’ bloedoffer de scheiding opgeheven en *allen* levend gemaakt.) (Lees Colossenzen 2)

Daarom kwam er dus een eind aan de Joodse Sabbatten aan het kruis en Mattheus bevestigt dit in het laatste hoofdstuk van zijn evangelie, waar hij zegt: Aan het eind van de Sabbatten” d.w.z. nadat alle Joodse Sabbatten geëindigd zijn-opgehouden hebben verplicht of bindend te zijn-heel spoedig daarna, „als het begon te dagen tegen de eerste der Sabbatten kwamen Maria Magdalena en de andere Maria het graf bezien.” (Matth 28 : 1) Dit is de *letterlijke* vertaling van de Griekse tekst. In het Grieks staat niet „aan het eind van de Sabbat” maar „aan het eind van de *Sabbatten*”. En dit is in volmaakte harmonie met wat Hosea en Paulus zeggen en niet in conflict met één bijbelse waarheid. Daarom is dit niet alleen een toelaatbare verklaring, maar de meest natuurlijke en logische.

De Hebreëen gebruikten geen rangschikkend telwoord (eerste, tweede, derde enz.) en zouden dus niet zeggen: „eerste Sabbatdag”. Vandaar, dat Mattheus, toen hij zijn evangelie voor de Hebreëers schreef, ook niet het Griekse woord „eerste” gebruikte, maar die Griekse vorm, die het best de Hebreeuwse gedachte in het Grieks kon uitdrukken. Hij gebruikt niet het woord „prootos” maar het equivalent „mia”, daarmee de nadruk leggende op de *belangrijkheid* van die dag. Zo staat er in Mattheus 28 : 1 letterlijk: „Aan het einde van de Sabbatten, als het begon te lichten tegen de hoofdsabbat (of: voornaamste, belangrijkste der Sabbatten), kwamen enz.” Er staat niet aan het einde der week, of

van een bepaalde dag van de week, maar van de *Sabbatten*.

Zo kunnen we de eerder genoemde uitdrukking van Ignatius ook beter begrijpen: Ieder, die de Heer liefheeft, viert de dag des Heren-als de koningin en de voornaamste aller dagen”.

Al de evangelisten spreken van die opstandingszondag in dezelfde termen „eerste der Sabbatten”.

Adam werd geschapen aan het eind van Gods zesde dag. Nadat hem getoond was, wat God geschapen had viel hij in slaap en God nam een rib van hem af en maakte Eva. De eerste dag, die Eva zag en *de eerste hele dag, die Adam meemaakte, was Gods zevende dag*, een Sabbat. De menselijke Tijd begon dus op de eerste dag (wij zouden zeggen Zondag) en dat was een Sabbat. 's Morgens voltrok God een godsdienstige plechtigheid. Hij trouwde Adam en Eva. Daarna rustte Hij.

De Joodse bedeling begon ook op een Sabbat en wel de dag na de Egyptische Sabbat (Vrijdag). Zo begonnen zij dus ook met de tweede dag van hun bedeling als de eerste dag der eerste week van hun vrijheid.

De Christelijke bedeling volgde deze beide precedenten en begon op Zondag, de opstandingsdag, een Sabbat.

De Patriarchale Sabbat viel dus op Zondag (of wel de eerste dag in de menselijke tijdrekening).

De Sabbat tijdens de Joodse bedeling, die ingeluid werd op de dag van hun bevrijding uit Egypte, wisselde van jaar tot jaar en viel op vaste data in het jaar.

De christelijke Sabbat valt weer op Zondag.

David zegt in Psalm 118 : 24: „Dit is de dag, die de Here gemaakt heeft; laten wij juichen en ons daarover verheugen.” David is heel stellig in zijn bewering-de dag, die door de Here gemaakt is, niet een dag die door pausen of heidenen is ingesteld.

God stelde door Mozes „offeranden” en het offeren van „reukwerk” in, het vieren van de „eerste dag van de maand”, het houden van de „Sabbatten” en het „bijeenoepenen van vergaderingen”. Maar de kinderen Israels waren zo verdorven geworden en verdraaiden de dingen zo erg, dat Jesaja Gods misnoegen bekend maakte (hoofdst. 1 : 13-14): „Gaaf niet voort met huichelachtige offers te brengen-gruwelijk reukwerk is het mij; nieuwe maand en Sabbat, het bijeenroepen der samenkomsten-Ik verdraag het niet: onrecht met feestelijke vergadering. Uw nieuwe maanden en uw feesten haat Ik met heel Mijn ziel, zij zijn Mij een last. Ik ben moede, ze te dragen”.

Deze woorden doen vermoeden, dat God de dingen, die Hij zo haat en die Hem een gruwel zijn, eens zal doen ophouden en Hosea zegt dit dan ook positief: „Ik zal doen ophouden al haar vreugde, haar feest, haar nieuwe maanden en haar Sabbat, ja haar hoogtijden” (Hosea 2 : 10). God voorzegt niet, dat de paus van Rome, of Keizer Constatijn of een kerkeraad deze dingen zal doen ophouden. Hij zegt: „Ik zal ze doen ophouden” en als God zoiets zegt, kunnen we ervan overtuigd zijn, dat

Hij het doet.

We hebben dus niets anders te doen dan in Zijn Woord naar de vervulling van die woorden te zoeken.

Paulus vertelt ons, dat Christus „in Zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking stelde” (Ef. 2 : 15).

Sommige mensen schrikken, als men spreekt over buiten werking stellen van de tien geboden, maar als een nieuwe wet gegeven wordt over een bepaald onderwerp, dan vervallen de oude. God zelf geeft daarvan het voorbeeld. Toen Hij de kinderen Israels op de berg Sinai de Sabbatwet gaf, onthief Hij ze van de Sabbat uit Eden evenals van de Egyptische Sabbat.

Daarom, als Hij deze wet der geboden buiten werking stelt, zal Hij dat niet doen zonder dat Hij deze vervangt door een betere. Hij gaf Mozes de woorden van het verbond, de tien geboden op de berg Sinai, twaalf weken, nadat Hij Mozes de woorden van het verbond, dat aan Adam in Eden gegeven was en dat aan de Patriarchen behoorde, had laten opschrijven.

Maar God verlangde van Mozes, dat hij zeer precies was in het bekend maken van het onderscheid tussen dit verbond en het verbond, dat Hij maakte met de kinderen Israels. Daarom zei Mozes over het verbond, dat God op de stenen tafelen schreef, dat: „de Heer dit verbond niet met onze vaders gesloten had, maar met ons, zoals wij hier heden allen in leven zijn.” (Deut. 5 : 3)

Wanneer God ons dus iets wil doen begrijpen over het derde verbond, dat het verbond van de stenen tafelen zal vervangen, verlangt Hij van Paulus, dat deze zeer precies is in zijn beweringen over dit „nieuwe verbond”. Daarom liet Hij Paulus leren, dat Christus „buiten werking stelde” d.i. uit de weg ruimde, uitvaagde, het verbond, dat met de kinderen Israels gemaakt was en een volkomen nieuw verbond had gemaakt door het kruis.

God openbaarde de kostbaarheid van dat verbond door het materiaal, waarop het zou worden geschreven n.l. „Ik zal Mijn wetten in hun verstand leggen en *Ik zal die in hun harten schrijven*” (Hebr. 8 : 10), of zoals in 11 Cor. 3 : 3 staat: „niet met inkt geschreven (zoals het verbond van Eden), niet op stenen tafelen (zoals het Joodse) maar op tafelen van vlees in de harten.

Paulus, sprekende van Christus, zegt: „Want Hij is de Middelaar van een beter verbond; een beter verbond dan dat van de stenen tafelen (want de priesters van dit verbond verrichten slechts diensten bij een afbeelding en schaduw van het hemelse, blijkens de godsspraak, die Mozes ontving, toen Hij de tabernakel zou gereed maken) en berustend op betere beloften. Want als dat eerste onberispelijk zou zijn geweest, zou er geen plaats gezocht zijn voor een tweede. (Hebr. 8 : 1-7)

God schreef de geboden van dat eerste verbond op stenen tafelen en

bij het tweede verbond in de harten. Maar er is nooit achteruitgang in God maar God gaat voorwaarts. Daarom wordt ook niet één van die geboden weggedaan (zoals sommigen van de Sabbat beweren), maar de volle tien Woorden zijn gehandhaafd, (Zie de Christelijke decaloog aan het eind van dit artikel) en door de Heilige Geest in ons hart geschreven.

Als we verder lezen in Hebr. 8, dan zien we, dat God een nieuw verbond maakte, omdat de mensen zich niet aan het oude gehouden hebben. „En het eerste heeft Hij voor verouderd verklaard” (vs 13) en wat verouderd is, verdwijnt. Christus heeft dat „aan het kruis genageld”. (Coloss. 2 : 14)

Nu gaan we weer terug naar Hosea (2 : 10), die zegt, dat God *al* hun Sabbatten zal doen verdwijnen. Dat is maar voor één uitleg vatbaar. Al, dat is allemaal. Niet alleen de enkele jaarlijkse feestdagen, maar allemaal, ook de 52 wekelijkse.

Maar God had toch gezegd, dat de Israëlieten en hun nageslacht „voor altoos” de Sabbat zouden vieren”, als een eeuwigdurend verbond” (Ex. 31 : 16-17)

Sinds de kruisiging is er geen verslag van hun geslachten. Hun geslachten gingen op in *het geslacht*. Het evangelie van Mattheus is het boek van „het geslacht van Jezus Christus. (Matth 1 : 1) Hun Sabbat was een voortdurende inzetting *gedurende hun geslachten*. (1680 jaar, zodat elke dag precies 240 x de Sabbat was geweest), maar toen „nagelde Christus deze Sabbatten aan het kruis” met alle overige ceremonien, waarvan de Sabbat het voornaamste deel was geweest.

In verband met de Joodse Sabbatten zegt Paulus ergens anders nog, dat zij waren: „een schaduw van hetgeen komen moet”. Een schaduw wordt door een lichaam vooruit geworpen, maar het lichaam en de schaduw zijn niet gelijk. Jezus Christus hield de „schaduw van de Sabbat” gedurende Zijn leven op aarde en in de laatste tijd van Zijn leven was dat een Zaterdag.

Paulus vervolgt: „Maar het lichaam (of de werkelijkheid) is van Christus. (Coloss. 2 : 17). Hij zegt niet: het lichaam is Christus, maar is van Christus. De Sabbat van Christus is dus de ware Sabbat; de Joodse Sabbat, gegeven op de berg Sinai was de schaduw van hetgeen komen moest. Paulus vertelt ons verder, dat deze ware Sabbat voor het volk Gods blijft. „Er blijft dus een Sabbatsrust voor het volk van God” (Hebr. 4 : 9) Het woord „sabbatimos”, dat in de Griekse tekst staat is afgeleid van „sabbatizo” en betekent letterlijk het houden van de Sabbat. Wanneer in sommige vertalingen alleen het woord rust staat geeft dat de betekenis niet volledig weer, want in ditzelfde hoofdstuk komt meermalen het woord rust voor, als bedoeld wordt rust hier of eeuwige rust. De sekten, die deze woorden van Paulus zo uitleggen, als zou deze Sabbatrust ons *na* dit leven wachten, hebben ook ongelijk, want het Griekse woord duidt op iets, dat nog gebleven is en nu bestaat en niet

op iets, dat ons in de toekomst nog te wachten staat.

Jezus sprak tegen de tijd van Zijn dood een gelijkenis uit tegen de hogepriesters en Pharizeeërs. „Een heer plantte een wijngaard en liet die over aan pachters. Hij zond dienaren om van de vruchten van de wijngaard te ontvangen, maar de pachters stenigden de dienaren. Toen zond hij zijn zoon, maar ook die werd gedood. Wat zal de heer van de wijngaard doen met deze pachters?” Ze antwoordden: „Wegjagen en vervangen door anderen, die hem elk jaar de vruchten zullen geven”. Toen antwoordde Christus: „Hebt ge nooit in de Schriften gelezen: de steen, die de bouwlieden verworpen hebben is tot een hoeksteen geworden”? Door deze aanhaling laat Christus zien, dat het doden van de Zoon en het verwerpen van de steen hetzelfde is. Als dus Zijn kruisiging gelijk staat met het verwerpen van de steen, dan staat Zijn opstanding gelijk met het verkiezen tot hoeksteen en dan is „dit de dag”, die de Here gemaakt heeft; laat ons juichen en ons daarover verheugen.” (Ps 118 : 22-24)

Toen zei Christus tegen die hogepriesters en Pharizeeërs: „Daarom zal het Koninkrijk Gods van u weggenomen worden en gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt. (Matth. 21 : 33-46 Mark. 12 : 1-12; Luc. 20 : 9-19)

Ook Petrus haalde Psalm 118 aan in Hand. 4 : 8-11, waarbij dus duidelijk aan het licht komt, dat de kruisiging was de verwerping, en de opstanding de uitverkiezing van de steen tot hoofd-of hoeksteen. Daarom is dit de dag, die de Here gemaakt heeft, waarin we ons moeten verheugen. Als Christus dus zegt, dat God het Koninkrijk aan een ander volk zal geven, is het duidelijk, dat Hij bedoelt, dat Hij hun Kerk met alle verordeningen en verplichtingen zal wegnemen.

Een tweede Verzamelplaats

door Elder LeGrand Richards
Lid van de Raad der Twaalven

Toen Moroni Joseph Smith drie malen gedurende de nacht bezocht en de volgende morgen opnieuw, voordat het Evangelie was hersteld, sprak hij over vele dingen die te gebeuren stonden. Onder meer haalde hij van Jesaja 11 : 11, 12 het volgende aan:

„Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten anderen male zijne hand uitstrekken zal om weder te verwerven het overblijfsel zijns volks. . . .

En Hij zal eene banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israel verzamelen en de verstrooiden uit Juda vergaderen van de vier einden des aardrijks”.

Joseph werd door Moroni gezegd dat deze profetie op het punt stond in vervulling te gaan. Op 3 april 1836 verscheen Mozes aan de Profeet Joseph Smith en Olivier Cowdery in de Kirtland Tempel en droeg hun de sleutel over voor het vergaderen van Israel uit de vier delen van de aarde (Zie L. & V. 110 : 11).

De vergadering van Israel is een van de grote bewegingen van deze Bedeling geweest en verklaart de aanwezigheid van zo veel Heiligen der Laatste Dagen in de omgeving van het Rotsgebergte. Maar wat heeft de Heer gedaan met betrekking tot het vergaderen van „de verstrooiden van Juda”?

Wij moeten ons de belofte herinneren die Jozef ontving van een nieuw land, tot aan het einde der eeuwige heuvelen, waarvan wij weten dat dit land Amerika is, of het land van Jozef. (Zie Genesis 49 : 22-26; Deut 33 : 13-17)

Alle afstammelingen van Jacob zijn in werkelijkheid Israëlieten; niettemin worden door de gehele Schrift heen de nakomelingen van Juda met het koninkrijk Juda of het Huis Juda aangeduid, terwijl de verbondenen met Jozef en zijn zonen het koninkrijk Israël worden genoemd. De boven aangehaalde verklaring van Jesaja is een aanwijzing dat er in de laatste dagen een vergadering van Israel en het bijeenbrengen van de verstrooiden van Juda zullen zijn.

De Christenwereld heeft nog niet begrepen dat er twee vergaderplaatsen moeten zijn: Een voor Jozef en zijn afstammelingen in Amerika, het land van Jozef, en een voor Juda en zijn opvolgers in het Heilige Land. Volgens de profeten werd het land Amerika aan Jozef en zijn nakomelingen gegeven, en volgens het Boek van Mormon moet het het land zijn waarop het Nieuwe Jeruzalem in de laatste dagen zal worden gebouwd.

Na twee duizend jaar zijn en worden Juda en zijn nakomelingen nu in het land hunner vaders vergaderd, in het Heilige Land.

De Joodse staat werd de 14e mei 1948 door de Verenigde Staten van Amerika officieel erkend, en toen was het een troosteloze woestijn.

Maar groot waren de beloften des Heren door Zijn profeten met betrekking tot de hervergadering van de nakomelingen van Juda in de laatste dagen en de bevrijding van dat land. De Profeet Ezechiël spreekt over de wederopbloei van de dorre plaatsen in deze woorden:

„Alzoo zegt de Heere, Heere: Ten dage als Ik u reinigen zal van al uwe ongerechtigheden, dan zal Ik de steden doen bewonen en de eenzame plaatsen zullen bebouwd worden. En het verwoeste land zal bebouwd worden, in plaats dat het een verwoesting was voor de ogen van een ieder die er doorging. En zij zullen zeggen: Dit land dat verwoeste was, is geworden als een hof van Eden, en de eenzame en de verwoeste

en vernielde steden zijn vast en bewoond.

Dan zullen de heidenen die in de plaatsen rondom u zullen overgelaten zijn, weten, dat Ik de Heere de vernielde plaatsen bebouw en het verwoeste beplant; Ik de Heere heb het gesproken en zal het doen". (Ezechiël 36 : 33-36).

Wat er gedaan wordt om de woeste plaatsen in het Heilige Land te herstellen is een modern wonder. Waarlijk begint het er uit te zien als „de Hof van Eden”. Herinnert u Ezechiëls verklaring: „Ik de Heere bebouw de vernielde plaatsen en beplant het verwoeste; Ik de Heere heb het gesproken en zal het doen” (Ez. 36 : 36).

In zijn boek *Behind the Silken Curtain*. (Achter het zijden gordijn) in 1947 uitgegeven, vertelt Bartley C. Crum een ervaring toen de President van de Verenigde Staten Harry S. Truman hem als lid van het Anglo-Amerikaanse Comité voor Palestina aanwees. Het comité nam een overzicht van verplaatste mensen in Europa en bevonden dat de overgebleven Joden (zes miljoen werden in Wereldoorlog II ter dood gebracht) zeer verlangden naar Palestina terug te keren. In één stad bijvoorbeeld werd een volksstemming onder 18.311 verplaatste Joden gehouden met de volgende resultaten:

13 zeiden in Europa te willen blijven; 17.712 wilden naar Palestina gaan en honderden aan wie gevraagd werd hun tweede keuze kenbaar te maken indien zij niet naar Palestina konden gaan, antwoordden: „Crematorium”.

De heer Crum verklaart verder dat Dr. Chaim Weisman, toen president van zowel het Joodse Agentschap voor Palestina als van de Wereld Zionistenorganisatie te Jeruzalem, zeide dat het een verborgen Kracht was die de Joden naar Palestina deed terugkeren.

Wij begrijpen natuurlijk welke die „verborgen Kracht” is, want Mozes keerde in 1836 terug en bracht de sleutelen en de geest van vergadering van Israel en de terugkeer van Juda naar zijn beloofde land. In het voorwoord van mijn boek *Israel, Do You Know? (Israel, weet gij het wel?)* in 1954 gepubliceerd, zijn afbeeldingen van moderne ontwikkelingen in het Heilige Land en statistieken over de toegenomen activiteit en groei in alles wat ondernomen wordt.

De ruimte laat niet toe zulke statistieken in dit artikel op te nemen, maar volgens mij is wat daar heeft plaats gegrepen een modern wonder van wederopbouw na twee duizend jaar woestenij.

In de laatste jaren zijn wij erin geslaagd een vrij groot aantal mensen van het Huis van Juda tot de Kerk te brengen. Wij wijzen hen erop dat hun eigen profeet door de Heer bevolen werd twee kronieken te nemen en dat Hij de kroniek van Jozef met de kroniek der Joden tezamen zal brengen en ze tot een zal maken in Zijn hand; en wij tonen hun dat de Here door hun profeet zeide:

„In die dagen zal het huis van Juda gaan tot het huis Israëls, en zij zullen tezamen komen uit het land van het noorden in het land dat Ik

wven vaderen ten erve gegeven heb” (Jeremia 3 : 18)

Wij nodigen hen daarna uit niet te talmen, dat het huis van Juda met het huis van Israel moet gaan, niet het huis van Israel met het huis van Juda. Natuurlijk hebben wij vele andere profetieën waaruit deze gedachte spreekt.

Enige tijd geleden schreef een zendeling uit Californie dat hij een Joodse dame had ontmoet die veel belang in het Evangelie stelde. Zij zeide dat zij graag met een Jood zou willen spreken, die werkelijk tot onze Kerk was toegetreden. Wij hadden er niet een in haar omgeving, daarom vroeg ik aan enige bekeerde Joden om hun getuigenis aan haar te geven en liet ik een tractaat publiceren „Waarom ik tot de Mormoonse Kerk toetrad”, door Joodse bekeerlingen. Ik wil dit korte artikel besluiten met het aanhalen van enkele getuigenissen van deze bekeerde Joodse mensen

Van een vooraanstaand arts:

Ik getuig tot u dat het Mormonisme vandaag de enig ware Kerk op aarde is. Hiermede bedoel ik dat zij goddelijke openbaring heeft en de bevoegdheden om in Gods naam te handelen en dat doet zij kosteloos.

Van een bedrijfsleider en kunstenaar, wiens grootvaders beide Rabbijnen waren:

Deze nederige getuigenis kan ik bij u achterlaten. Sedert ik een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ben, heb ik mij nooit zo gelukkig gevoeld. De wetenschap dat het mogelijk is mijn familie door alle eeuwen heen te bezitten weegt gemakkelijk op tegen alle aardse rijkdommen of spot van verwant of vriend.

Van een vooraanstaand advocaat:

Na veel bidden en wat ik veronderstel zielsonderzoek wordt genoemd, meldde ik mij tenslotte voor de doop in de Mormoonse Kerk aan, daar ik beslist voelde dat dit het enige was wat ik kon doen. Ik dacht dat mijn vroeger leven gelukkig was en ik ben er zeker van dat dit zo was, doch nu ik heb getracht de Here te dienen, is er een diepe en blijvende vreugde in mijn leven gekomen, die maakt dat wat ik vroeger voor geluk hield, daarbij verbleekt.

Van een vooraanstaande Joodse vrouw, een apothekeres met diploma:
Ik getuig tot mijn mensen dat dit inderdaad de ware Kerk is en al diegenen die zich willen vernederen en in het water van de doop willen afdalen, kunnen datzelfde goddelijk getuigenis ontvangen dat ik heb: dat dit waarlijk is „Gods wonderbaar werk en een wonder”.

In een van de oostelijke steden woonde een man die voor Rabbijn had gestudeerd, een gezellige avond bij die door een ouderling van onze Kerk werd geleid. Deze Jood sloeg hem de gehele avond gade en verwonderde zich over zijn sprankelend enthousiasme. Na afloop ging hij naar hem toe en vroeg: „Wat maakt u zo gelukkig? „Mijn godsdienst”, was het antwoord. Toen zeide hij: „Wilt u die mij leren”?

Nu is hij een bisschop in de Kerk.

Wij gaan voort, steeds voort

*Van Oost naar West,
Van Zuid naar Noord.
Houdt moed, weest niet bevreesd,
Wij gaan niet alleen
De Zegen van de Vader,
en zijn Profeet, David O. McKay
gaat met ons mee.
Wij gaan voort, steeds voort.
en zullen hen zoeken,
Brenge des Heren woord
in d'uiterste hoeken.
Wij gaan voort, steeds voort.
in 's wereldds rond
naar 't verste oord.
Al zou de boze ons belagen,
met al zijn duivelse plagen,
Wij gaan voort, steeds voort;
Brenge 't Evangelie uit
totdat 'n ieder 't heeft gehoord
Wij gaan voort, steeds voort.
Vreest daarom niet,
de Zegen van de Vader
en zijn Profeet, David O. McKay
gaat met ons mee.*

Het onderwijzen van het evangelie thuis

door B. Welnap en Reed Bradford, docenten aan de Brigham Young Universiteit

Onderwijzen. . . . Evangelie. . . . Gezin. Zijn er nog andere drie woorden die voor ons een grotere betekenis hebben dan deze? Volgens de Heiland is het verwerven van eeuwige vreugde, zaligheid en verhoging in het celestiale koninkrijk het fundamentele doel in het leven van de mens. Men moet de eenheid en de liefde die in het evangelie worden gevonden, begrijpen om deelgenoot te worden aan alles wat de Here wil schenken. De Heiland zeide: „Deze dingen heb Ik tot u gesproken opdat mijne blijdschap in u blijve en uwe blijdschap vervuld worde. „Het evangelie, het gezin en het onderwijs verschaffen een ieder het middel waardoor dat doel kan worden bereikt.

De Here heeft op de ouders een grote verantwoordelijkheid geplaatst. „En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zijn de zonde op het hoofd der ouders. (L & V 68 : 25) Hoe worden deze verantwoordelijkheid en gelegenheid het best waargenomen? De volgende richtlijnen kunnen u wellicht van dienst zijn.

Deelgenoten. Het is van belang voor iedere ouder om zich te herinneren dat hij in de opvoeding van zijn kinderen een deelgenoot van zijn Hemelse Vader is. Alle mannen en vrouwen op deze aarde zijn kinderen van onze Vader in de hemel. Hij stelt levendig belang in bepaalde doeleinden voor zijn kinderen. Een aardse ouder behoort enige van dezelfde oogmerken voor deze kinderen te hebben. Voor de aardse ouder betekent dit dat hij tracht het evangelie tot een deel van het leven van zijn kinderen te maken, zodat zij eeuwige vreugde, zaligheid en verhoging in het celestiale koninkrijk kunnen verwerven.

Wie kan ik anders dan mijn vrienden leren? De betrekking waarin de ene persoon tot de andere staat is van grote betekenis wat betreft zijn vermogen om zijn gedrag te beïnvloeden op de wijze zoals de Heer dat wenst. Plato zeide: „Wie kan ik anders dan mijn vrienden leren?” Wanneer iemand in vriendelijke of liefderijke verhouding tot iemand anders staat, zal de laatste waarschijnlijker suggesties aanvaarden dan wanneer de verhouding onverschillig of vijandig is.

De Heiland zeide: „Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u liefgehad heb”. (Joh. 15 : 12).

Begrip: De ouder tracht zijn kinderen te begrijpen. Wat is het peil van hun intelligentie? Hoeveel kennis bezitten zij op een gegeven ogenblik? Hebben zij persoonlijkheidsproblemen die het doeltreffend leren verhinderen? Door zulke dingen te weten kan de ouder slechts met zijn onderwijs succes hebben. Het is altijd nuttig voor hem te proberen zichzelf in de toestand van zijn kind te verplaatsen.

„Hoe ziet mijn kind de situatie?” Door zo te doen herinnert hij zich de ervaring, de kennis, het begrip en de wijsheid van zijn kind.

Er bij betrokken zijn. Iemand zal waarschijnlijk een beginsel van het evangelie beter begrijpen indien hij voor het begrip en het onderhouden ervan zelf verantwoordelijk is. Men waardeert de tiende wanneer men tiende betaalt, begrijpt het wezen van de doop beter wanneer men zelf is gedoopt en beseft dat de doop de weg is die tot God leidt, ook wanneer men tot taak heeft het beginsel van de doop aan iemand anders te verkondigen.

Natuurlijk begrijpt iemand een zaak het best wanneer hij er zelf ervaring mee heeft opgedaan. Dat is een van de redenen waarom de Heiland vaak gelijkenissen gebruikte die het beginsel in beelden uitdrukten waarmede zijn hoorders vertrouwd waren.

Handelingen. Denk eens aan de volgende situatie: Een ouder vertelt zijn kind dat het eerlijk moet zijn, maar knoeit met zijn inkomstenbelasting, of wanneer iemand opbelt met wie hij niet wil spreken, zegt: „Zeg hem maar dat ik niet thuis ben”.

Daden spreken luider dan woorden. Als beide ouders vriendelijk, welwillend en geduldig zijn, is er alle kans dat de kinderen dit voorbeeld volgen. Indien de ouders onvolwassen zijn en tegen elkander schreeuwen, zullen de kinderen dit waarschijnlijk nadoen.

Systematische studie. Bij vele gelegenheden en jaren lang hebben de leiders van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de leden aangespoord regelmatig een familieuur te houden. Dit kan dan een tijd zijn waarin de beginselen van het evangelie worden besproken. Zulke gelegenheden kunnen van grote betekenis zijn wanneer zij geregeld worden gehouden en het gezin besluit onderwerpen te behandelen die het begrip omtrent een bepaald beginsel verdiepen. Veronderstel eens dat het tweede gebod wordt behandeld, het liefhebben van anderen zoals wij onszelf liefhebben. Elk lid afzonderlijk zou dan tot iets kunnen besluiten waaruit zijn liefde voor anderen blijkt. Misschien wordt hij een betere buurman of neemt hij zich voor zich vriendelijker tegenover anderen te gedragen. Met Kerstmis of bij andere gelegenheden ziet hij om naar mensen die in behoeftige omstandigheden verkeren, aan wie hij iets kan geven.

Het ogenblik van onderwijzen. Enige van de beste kansen een kind te helpen begrip te krijgen van de evangeliebeginselen spruiten voort uit

de dagelijkse omgang tussen de gezinsleden. Bij deze gelegenheden kunnen de ouders de kinderen helpen keus te doen. Vaak wil een kind een ouder iets vragen. Door de vraag te ontwijken of te zeggen: „Wacht nog even”, verliest het kind zijn belangstelling of gaat naar iemand anders om antwoord. Dikwijls is de situatie op het moment voor het kind de geschikste. Door die te baat te nemen om het begrip van het kind te verdiepen, kan de ouder werkelijk succes hebben.

Veronderstel bijvoorbeeld dat een kind vraagt: „Hoe kan Vader in de Hemel mijn gebeden horen, wanneer ze velen tegelijkertijd tot Hem bidden”? De ouder kan dan zeggen dat Vader in de Hemel zelfs weet als een mus van het dak valt. Hij kan de grootheid van God's verstand en kennis verklaren, hoe Hij alle dingen schiep.

Dan, wanneer het kind vraagt en er is een wisselwerking tussen ouder en kind, is het ogenblik van onderwijzen goed gekozen en het inzicht van het kind zal aanzienlijk toenemen. Indien een ouder zich van de beginselen van het evangelie bewust is en bewust tracht deze tot een deel van het leven van zijn kinderen te maken, zal hij vele kansen krijgen dit te doen.

Wees duidelijk en niet abstract. Kinderen leren niet in abstracties, niet door denkbeelden alleen. Bijvoorbeeld: de beste manier om verdraagzaamheid te leren is zelf verdraagzaam jegens anderen te zijn. Indien u een bijzonder moeilijk buurkind hebt en u als ouder nodigt het uit om met uw kinderen te spelen en u aanvaardt het kind, wordt verdraagzaamheid op een duidelijke en niet op een abstracte wijze geleerd. U zult het gedrag van uw buurtje niet vergoelijken, maar uw eigen kinderen zullen de liefde en aanvaarding aanvoelen en het begrip verdraagzaamheid veel beter verstaan. Of het nu verdraagzaamheid, eerlijkheid, liefde, vergevengezindheid is, of welk principe ook onderwezen wordt, hoe duidelijker dit gebeurt, des te meer effect het zal hebben in het leven van de kinderen.

De Geest in het Gezin. De Here zeide eenmaal: „Indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” (L & V 42: 14) De ouders moeten beseffen dat zij thuis steeds onderrichten, of zij dat nu van plan zijn of niet, want jonge kinderen doen hun ouders na en volgen een gedragspatroon volgens de wijze waarop de ouders zich tegenover hen gedragen. Indien zij erin slagen de kinderen de beginselen van het evangelie te helpen begrijpen, aanvaarden en te leven, ontwikkelen zij in het gezin een geest van vriendelijkheid, van geduld en liefde, op de wijze waarop de Heiland wenst dat zij zullen leven.

Het onderwijzen van het evangelie in het gezin wordt een uitnemende gelegenheid om de vreugde van zowel de ouders als de kinderen te vergroten, welke veel verder reikt dan de omgeving van dat enkele huis en het leven van alle mensen beïnvloedt die met dit gezin in aanraking komen, en is mede van betekenis voor komende generaties.

Het Licht dat God ons schenkt

In Zijn oneindige liefde heeft God, de Eeuwige Vader Zijn eerst- en eniggeboren Zoon naar de aarde gezonden om ons van onze dwalingen te bevrijden.

De Heiland kwam om licht in de geestelijke duisternis te brengen. De Vader stemde toe, dat Zijn geliefde Zoon, waarin Hij een welbehagen heeft, zich tot een bloedoffer stelde.

Onze Heer voldeed door zijn offer aan de eisen der gerechtigheid.

„Opgevaaren ten hemel met een hart vol barmhartigheid, en vervuld van medelijden voor de menskinderen, tussen hen en de gerechtigheid staande; de banden des doods verbroken, hun ongerechtigheid en overtredingen op Zich genomen hebbende, heeft Hij hen verlost en aan de eisen der gerechtigheid voldaan”.

(Mosiah 15 : 9)

Omdat door één mens de tijdelijke dood over het mensdom werd gebracht eiste de rechtvaardigheid, dat dan ook door één mens deze tijdelijke dood teniet gedaan werd.

Jezus bracht ons opnieuw Zijn eeuwig Evangelie. Hij kwam om een ieder, die wilde luisteren, uit de geestelijke gevangenis te verlossen. Hij bracht ons het Plan van Zaligheid. Door Zijn offer verbrak Hij de ketenen, die de geestelijke dood ons had aangelegd. Hij kwam om ons uit de klauwen van het verderf te redden.

Jezus bracht ons nieuwe richtlijnen, waardoor wij, op basis van onze vrije wil, zalig kunnen worden.

Beseffen wij wel goed wie er eigenlijk tot ons kwam?

Christus, *het woord*, waardoor alle dingen zijn gemaakt;

Christus, *het leven*, dat het licht der mensen is;

Christus, *het licht*, dat schijnt in de duisternis; *het licht*, dat verlicht een iegelijk komende in de wereld.

Het woord en het licht, dat in den beginne bij God was. HET WOORD, DAT GOD IS.

Hij was het die tot ons kwam, de *Schepper* van hemel en aarde en van alles wat daarin en daarop is. *Christus, Jehova, de Eeuwige Koning; Christus, de weg, de waarheid en het leven.*

Het Licht, dat schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen. De mensen beseften niet wie er onder hen woonde. Zij waren zo verblind, dat zij het Licht dat onder hen was niet zagen.

Zij hadden het kunnen weten als zij de schrift erop nageslagen hadden en indien zij het woord hadden begrepen. Zij konden het woord niet begrijpen, want er was duisternis in hun harten. Zij waren door priesterbedrog afgedwaald en zij bevonden zich op wegen, die naar verderf leiden. Zij hadden zichzelf lief. Zij waren materialistisch.

Zij hadden de overste der wereld tot hun koning gekozen.

Door de profeten van ouds werd de komst van onze Heer met groot verlangen tegemoet gezien. Jesaja zag die blijde dag:

”ONS IS EEN KIND GEBOREN, EEN ZOON IS ONS GE-
GEVEN EN DE HEERSCHAPPIJ RUST OP ZIJN SCHOU-
DERS EN MEN NOEMT HEM, WONDERBARE RAADS-
MAN, STERKE GOD, EEUWIGE VADER, VREDEVORST”.

De wereld heeft Hem verstoten. Men heeft op gewelddadige wijze een einde aan Zijn aardse leven gemaakt. Men dacht, door Hem te doden, voorgoed een einde te maken aan Zijn leringen, doch het drong niet tot hen door, dat zij de waarheid niet konden vernietigen.

Ook heeft men Zijn discipelen en apostelen gedood. *Stephanus*, een man vol geloof en kracht, werd de eerste martelaar. Hij werd door priesters naar buiten de stad medegenomen en op lafhartige wijze gestenigd. *Jacobus, de broeder van Johannes*, werd in het jaar 42 door het zwaard gedood. *Jacobus, de broeder des Heren*, werd in het jaar 62 van het dak van de tempel geworpen en aldus ter dood gebracht.

Paulus werd onthoofd. *Petrus* stierf aan het kruis met zijn hoofd naar beneden. *Thomas* werd doodgemarteld. *Andreas, Bartholomeusz, Simon de Zelothe* en *Matthias* werden evenals hun Meester gekruisigd.

Ontelbare Christenen werden op onvoorstelbare wijze ter dood gebracht en zo trachtte Satan de Kerk van Christus uit te roeien.

Toen de uitroeiing niet zo gemakkelijk bleek te gaan bracht Satan één van zijn andere wapenen in de strijd, n.l. *de afval*. Al eerder hanteerde hij dit wapen, doch na de dood van vele trouwe christenen ging hij het pas goed hanteren. Wij kennen de geschiedenis. Wij weten, hoe men meer en meer van de zuivere leerstellingen van Christus afweek en hoe men uiteindelijk in diepe duisternis geraakte.

Naar mate de geschiedenis voortschreed naderde meer en meer de tijd waarover de Heer door Zijn dienstknechten, de profeten, had gesproken.

De tijd namelijk, waarin alle dingen zouden worden hersteld. De Renaissance en de Reformatie waren voorbereidende perioden en eindelijk op de 21ste september van het jaar 1823 kondigde een heraut des Heren het definitieve herstel aan. In de avond van die historisch dag verscheen de engel Moroni aan de profeet Joseph Smith. Deze hemelse bezoeker bracht een boodschap. Hij vertelde aan Joseph Smith, dat God voor hem (Joseph) een groot en wonderbaarlijk werk te doen had. Als hij dat werk wilde doen, dan zou onder alle natiën der aarde over hem gesproken worden, zowel ten goede als ten kwade.

Het Boek van Mormon, dat de waarheid en het woord Gods bevat, werd ons gegeven als het nieuwe verbond en we konden daardoor de stemmen van des Heren dienstknechten, die als uit het stof tot ons spreken, horen.

Op de 15de mei 1829 verscheen Johannes de Doper te Harmony en hij

ordende Joseph Smith en Oliver Cowdery tot het Aäronische Priesterschap.

Petrus, Jacobus en Johannes verschenen in de wildernis tussen Harmony en Colesville aan de oevers van de Susquehanna Rivier en zij stelden de profeet en Oliver Cowdery als apostelen, speciale getuigen, aan.

Op zondag 3 april 1836 verschenen in de tempel te Kirtland achtereenvolgens de Heer, Mozes, Elias en Elija. De laatste drie brachten meer sleutelen, of bevoegdheden, en zo werd het Evangelie van Jezus Christus in zijn volheid hersteld. Onverbrekkelijk hieraan verbonden kwam aldus het ware Priesterschap op aarde terug en een ieder di wil, mag van deze heerlijke macht profiteren.

De dienstknechten van de Heer werden uitgezonden en de blijde boodschap van de herstelling van het evangelie begon over de ganse aarde haar invloed te doen gelden. De dag kwam, waarop de zendelingen tot onze voorouders, ouders of tot ons zelf kwamen. Aanvankelijk drong het grote belang van hun boodschap misschien nog niet zo goed tot ons door, doch naarmate onze belangstelling groeide, maakte de duisternis in ons plaats voor het Eeuwige Licht der Waarheid. Wij werden gedoopt en wij werden bevestigd tot lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en ter bekroning van ons geloof ontvingen wij door handoplegging de gaven des Heiligen Geestes. Zonder twijfel is de dag waarop wij door de doop een nieuw verbond met onze Vader in de Hemel sloten de belangrijkste dag van ons leven. Beseffen wij wel goed wat dit betekent? Toen wij werden gedoopt en tot lid van de Kerk bevestigd, stonden wij aan het begin van een nieuwe weg, die naar een heerlijke toekomst voert. Omdat wij als pasgeborenen op die weg moesten leren lopen ontvingen wij de Heilige Geest. Het zijn de gaven van die Geest, die ons op het juiste pad zullen houden. De weg die wij insloegen is een heel lange weg en voorwaar geen gemakkelijke. Het is een weg die omhoog voert en indien wij ons niet gewillig laten geleiden, dan glijden wij o zo gemakkelijk weer terug. Het is door de gaven van de Heilige Geest dat wij van de ijzeren roede, die langs de weg loopt, dat is het Evangelie, gebruik kunnen maken. **ALLEEN ALS WIJ, ZOWEL NAAR LICHAAM ALS NAAR GEEST REIN ZIJN KAN DE HEILIGE GEEST ZIJN ZENDING VERRICHTEN EN ZIJN GAVEN OVER EN IN ONS UITSTORTEN.**

Jezus wist, dat wij niet alleen konden gaan en daarom beloofde Hij ons, dat de Trooster zou komen om ons te leiden. En de Heer bedoelde de Heilige Geest. Wat is nu de speciale taak van de Heilige Geest, het derde lid van de Godheid? Zijn speciale taak is om te getuigen van God, de Eeuwige Vader en van Jezus Christus Zijn Zoon. Als wij rein zijn, vooral als wij ons denken rein houden, zal de Heilige Geest door middel van Zijn gaven ons een groot en vast getuigenis geven. Hij zal tot ons getuigen van de waarachtigheid van dit evangelie en van het bestaan van onze Vader en Zijn zoon, onze Heiland. Wij hebben dit ge-

tuigenis hard nodig omdat er om ons heen zoveel geestelijke duisternis heerst. Zonder het getuigenis geraken wij van de goede weg en wij belanden in de mist, waar Satan gemakkelijk zijn prooi vindt.

De Geest Gods woont niet in onreine tempelen, zo heeft Paulus ons onderricht en *HET GETUIGENIS IS DE GEEST GODS*.

Onze tempel, ons lichaam, kan door stoffelijke dingen zeer verontreinigd worden, doch de grootste verontreiniging wordt veroorzaakt door *verkeerde, onreine, boosaardige en liefdeloze gedachten*. Deze stromen als modderwater door ons heen en zij verontreinigen alle kanalen en zo wordt ons aardse tabernakel geheel besmet.

Laten wij er vooral voor waken, dat wij het werk van de zendelingen niet afbreken. Zij getroosten zich vele opofferingen. Zij hebben huis en haard verlaten om de wereld de blijde boodschap te brengen. Zij brengen, na veel moeite soms, zielen tot God de Vader en wij weten welk een grote waarde onze Hemelse Vader aan één ziel hecht. Hij is verheugd en zijn engelen juichen over elke ziel die wederom tot Hem gebracht wordt en Hij heeft aan degene, die deze terugkomst bewerkstelligde zeer grote zegeningen beloofd. Soms wordt het werk van de zending en daarmee de blijdschap van onze Vader te niet gedaan door een onvergeeflijke domheid van een lid van de Kerk. Door een scherp woord, door een kleine oneerlijkheid of door andere schijnbaar onschuldige dingen kan het gebeuren dat een nieuwe lid weer op het dwaalspoor geraakt. Onlangs zeide één van onze broeders „*het gesproken woord is sneller dan de snelste pijl*”. Zo is het inderdaad en bevendien de punt van zulk een pijl is vaak uitermate giftig.

Roddelen is een van de venijnigste wapenen van Satan. Dit wapen verwondt niet alleen degene tegen wie het is gericht, doch ook hem of haar die het hanteert. Wee, wee de mens, die dit duivelse wapen gebruikt. Wee, wee de mens, die door zijn woord of daad de blijdschap van onze Vader om de terugkeer van een verloren zoon of dochter te niet doet.

Wij moeten elkander liefhebben. Dit is de voornaamste eis van het Evangelie van de Heer. Wij moeten vergevensgezind zijn. In Leer & Verbonden, afdeling 98 wordt ons *de wet van vergeving* geleerd. In de verzen 23 - 32 van deze afdeling wordt de Heiligen geleerd om vervolging geduldig te verdragen en om *geen wraak te oefenen*. (De lezer moet eens even Leer en Verbonden op deze afdeling openslaan alvorens dit artikel verder te lezen.) In de verzen 39 - 48 krijgen zij zelfs opdracht om verder te gaan en **OM EEN VIJAND TE VERGEVEN, ZO DIKWILS HIJ ZICH BEKEERT VAN ZIJN MISDADEN EN OOK ALS HIJ ZICH NIET BEKEERT**. (vers 43).

Indien de vijand doorgaat met zondigen en zich niet bekeert, dan moet de zaak voor de Heer gebracht worden in de hoop, dat de zondaar tot bekering gebracht zal kunnen worden en als dat doel wordt bereikt, dan **MOET HIJ VERGEVEN WORDEN**. *Als er echter geen bekering*

is, dan moeten wij vergeven en de zaak moet geheel in handen van de Heer gelaten worden.

Vergeven tot zeventig maal zeven! Dit betekent praktisch een onbegrensd aantal malen. In de dagen van onze Heer onderrichtten de rabbijnen, dat niemand verplicht was om zijn buurman meer dan drie maal te vergeven.

Petrus, die de Meester om opheldering in deze kwestie vroeg, stelde voor dat zeven maal vergeving een verbetering op de Joodse regeling zou zijn, doch onze Meester was van mening *zeventig maal zeven*. Hij leerde zijn discipelen, dat de verplichting van de ene broeder tegenover de andere onbeduidend is, vergeleken met de schuld, die God ons vrijwillig heeft vergeven. (Lees Mattheus 18, de verzen 23 tot en met 35).

In Leer en Verbonden afd. 64 : 8-11, (ja, kijkt u eerst maar even!) gebiedt de Here dat het *de plicht* van de Heiligen is om elkander te vergeven, **WANT HIJ, DIE ZIJN BROEDER NIET VERGEEFT, STAAT VEROORDEELD VOOR DE HEER EN HIJ IS DE GROOTSTE ZONDAAR VAN DE TWEE.**

„Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”. Dit is het gebed van de volgelingen van Christus en onze Heiland geeft daarop de volgende toelichting:

„Want als wij de mensen hun zonden vergeven, zal onze Hemelse Vader onze schulden vergeven; maar als wij de mensen hun zonden niet vergeven, dan zal de Vader ook onze zonden niet vergeven”.

Lees de aanklacht van onze Heiland tegen degenen, die hun broederen met hoon en spot en minachting behandelen. (Matt. 5 : 22)

De godsdienst van Christus is gebaseerd op *menselijkheid en liefde*. Eén van de slechtste trekken van het menselijke karakter is die, welke getoond wordt door de schuldeiser, die tot zijn mededienstknecht zei: „Betaal mij, wat gij mij schuldig zijt”. Wij Heiligen der Laatste Dagen genieten het ongelooflijke voorrecht om tot het licht van Christus gebracht te zijn, om leden van Zijn Kerk te zijn. Laten wij niet vergeten **ELKANDER LIEF TE HEBBEN**. Wij moeten gehoor geven aan de roepstem van Hem, die gedreven door de liefde, tot ons kwam en die Zijn leven voor ons offerde.

Laten wij ons bekeren van onze verkeerdheden. Wij bidden vaak om vergeving van al onze fouten en verkeerdheden, **DOCH DAN MOETEN WIJ ZELF OOK VERGEVEN!**

Laten wij opnieuw beginnen, nu is het nog mogelijk, morgen is het misschien te laat. In de allergrootste folteringen riep onze Heiland van af het kruis: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”. Wat zijn de overtredingen van een broeder of zuster jegens ons in vergelijking met de overtreding die wij tegenover onze Heer begingen? Indien wij doen, wat God de Vader en Jezus Christus en de Heilige Geest van ons verlangen, en wij weten heel goed wat zij verlangen, dan zullen wij eens ten volle beseffen, welk een grote rijkdom wij ontvingen

op die heerlijke dag toen wij gedoopt werden.

Als het eenmaal onze tijd zal zijn om deze aarde te verlaten, hetzij vroeg, hetzij laat, en wij hebben ons eerlijke en reine offer gebracht, dan zullen wij met onze geliefden, die ons voorgingen kunnen juichen en zingen: „Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde in de mensen een welbehagen.”

Carel G. Schulders.

Verlag van de Tempelreis van 15 t/m 22 juni

Met enigszins druilerig weer vertrokken we met enige leden uit Haarlem om 7.46 uur per Lorelei express uit Amsterdam. In Arnhem werd door de overige Tempelgangers die daar uit verschillende plaatsen bijeen kwamen, de reis naar Zollikofen aangevangen.

De reis was prima, niet benauwd en optimistisch als Mormonen nu éénmaal zijn, verwachtten zij goed weer, wat dan ook bewaarheid werd. Om 17.05 waren wij aan 't grensstation Bazel en om 19.50 uur kwamen wij behouden in Zollikofen aan.

De Zondagsschool en Avonddienst maakten wij mee.

Enkele andere leden waren met een busje en privé auto's aangekomen. 's-Morgens 17 juni om 7 uur ging de Tempeldeur voor ons open en mochten we allen persoonlijk ervaren wat het zeggen wil het Huis van Onze Hemelse Vader te mogen betreden.

Woensdag waren we vrij en ieder ging zijns weegs. De sfeer was harmonisch en de dagen waren te snel voorbij, zodat te vlug Zaterdag ochtend 10.36 uur de terugreis aanvaard werd.

Deze reis was ook prettig en een van de zusters wilde van de Rijks-politie, die de passen controleerde weten of zij van hem een kaartje Arnhem - Haarlem kon krijgen wat enige hilariteit verwekte, aangezien deze man de conducteur niet was.

Dankbaar en gesterkt zijn wij allen behouden thuis gekomen.

Veel dank aan President en Zuster Trauffer en alle andere tempelwerkers voor hun uitnemende leiding wordt hun hier gebracht.

Mogen wij allen beseffen welk groot voorrecht het is om tot het Huis der Heren toegang te hebben.

Zuster T. Bouwmans-Elzinga.

DE HOLLANDSE GOUDEN VRAGEN

Zending en Hollandse Ring,
organiseerden 'n doeltreffend ding.
Ieder lid, van Christus Kerk
gaat met 't zelfde doel aan 't werk.
Wij brengen Gods wil nu in praktijk,
tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk.
Wij gaan op straat, ja overal
't zij op heuvel, berg of dal
Om 't Evangelie uit te dragen,
beginnende, met deez' twee vragen,
Wat weet U van de Mormoonse Kerk
Wier verschijning is des Heren werk?
Een Evangelie, dat nooit is te vergeten.
Wilt U daar dan meer van weten?
Zo ja, dan geven wij getuigenis
dat Jezus Christus onze Heer,
ook voor hen gestorven is.
Wij brengen hun deez' ware rijkdom bij,
Zodat zij eens, net zo als wij
Getuigen mogen, 'k ben vrij, gered,
Christus heeft 'm zonden op zij gezet.
Wij zijn Zijn kinderen, wij zijn verblijd.
Ere den Vader en den Zoon
in alle eeuwigheid. Amen

HET SACRAMENT

Een herdenking aan de Heiland

door Alma Sonne

Assistent van de Raad der Twaalven

Grote mannen hebben ijverig gepoogd de herinnering aan hen levend te houden. Zij willen niet vergeten worden. Sommigen hebben fortuinen besteed om hun namen en prestaties voor het nageslacht bewaard te doen blijven. Monumenten zijn opgericht, gebouwen werden naar hen genoemd, biografieën zijn geschreven en giften voor waardige zaken geschonken om een verbinding met nog ongebornen tot stand te brengen. Jezus zocht geen aardse roem. Hij richtte een gedenkteken op, niet om Zijn roem te bestendigen, maar om de mensheid te zegenen. Het heeft door de eeuwen heen stand gehouden en zal niet verteren of tot stof vergaan. Hij gaf ons het Sacrament om Hem indachtig te zijn. Hij stelde Zijn vertrouwen niet op aardse elementen” . . . waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen”. (Matth. 6 : 19)

Het Sacrament van des Heren Avondmaal werd door de Heiland ingesteld. Het legt de nadruk op een beginsel dat vanaf den beginne de wereld werd opgelegd. Het is een symbool van het grote Zoenoffer dat door Jezus Christus werd gebracht. Het is een herdenking aan deze gebeurtenis.

Zijn doel is in de herinnering van Zijn volgelingen Zijn leven, Zijn karakter, Zijn opstanding en Zijn verzoenend offer levend te houden. Vóór Zijn komst op aarde had de Wet van Offerande hetzelfde doel maar die wees naar een tijd in de toekomst wanneer de mensheid van de gevolgen van Adam's overtreding verlost moest worden. Het begon met Adam, de vader van de menselijke familie, zodra hij uit de Hof van Eden was verdreven en van de nauwe omgang met God was verstoken. Adam gehoorzaamde het goddelijk bevel tot het brengen van offerande, hij onderhield de wet zonder haar betekenis te kennen. Toen hem naar de reden van het brengen van offeranden werd gevraagd, antwoordde hij „. . . ik weet het niet, maar de Here gebood het mij” (Mozes 5 : 6).

God zag blijkbaar de noodzakelijkheid zijn geloof te beproeven, want de mens moet in zijn sterfelijke staat bij geloof leven. De bediening van het sacrament is zo eenvoudig en onopgesmukt, dat het degenen die van pracht en praal houden, vaak weinig zegt. De eenvoud van deze heilige verordening is in volmaakte overeenstemming met alles wat Jezus zeide en deed. Er is niets bij dat afleidt. Het wordt gezegd in een taal die door de oprechte aanbidders wordt verstaan. Het is een gelofte van trouwe plichtsvervulling en onwankelbare toewijding door middel waarvan naties en personen hun trouw moeten tonen aan Hem die het licht der wereld is.

In tegenstelling tot de doop is deze plechtige ceremonie niet voor vergeving van zonden, maar waardige deelnemers kunnen de Geest des Heren met zich hebben.

Jezus verdient alle huldebetuiging. Hij is „. . . eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden”. . . . (Hebr. 5 : 9) en Hij heeft de mens steeds aangespoord naar een meer Godvrezend leven te streven.

Het nemen van het Avondmaal is een gelegenheid om onze aanbidding tot uitdrukking te brengen en onze schuld jegens Hem te erkennen. Doet men het niet dan betekent dit een zich onttrekken aan het enige leiderschap dat in staat is de mensheid in haar zoeken naar het eeuwige leven te leiden. „Ik zeg”, schreef Browning eens, „dat de erkenning van God in Christus door uw verstand aanvaard voor u alle vragen op aarde en daarbuiten oplost”. Jezus gaf deze waarheid in eenvoudige woorden weer toen Hij zeide „. . . Ik ben de weg, de waarheid en het leven: niemand komt tot den Vader dan door Mij (Joh. 14 : 6)

De ware zin van het Sacrament is eenheid. Jezus was er niet mee tevreden dat men zich Hem als een groot leraar herinnerde. Hij liet zich aan de wereld na als haar Heiland en Verlosser. Als zodanig behoort men Hem te gedenken, en voor dat doel schiep Hij een Kerk waarin Hij kon voortbestaan, ofschoon twijfelaars en skeptici Zijn superioriteit en goddelijkheid niet erkenden en de waarheid en inspiratie van Zijn woorden loochenden.

Het sacrament herinnert ons aan wat Hij was en wat Hij deed, zij die de heilige emblemen eten en drinken, gedenken Zijn leven, Zijn offer en Zijn letterlijke opstanding uit de doden. Het avondmaalsgebed is een bede om kracht, om moed en getrouwheid om steeds aan Hem te denken en „. . . om Zijn geboden te onderhouden, die Hij hun heeft gegeven. . . .”, opdat zij altijd Zijn geest met zich mogen hebben.

Hem gedenken is zich de gebeurtenissen herinneren uit Zijn volmaakte leven, Zijn leer, Zijn openbaringen aan Zijn dienstknechten, de profeten, Zijn onbegrensde liefde voor de mensen, Zijn veroordeling van de goddelozen en opstandigen, Zijn persoonlijke waardigheid als Hij zich onder de mensen begaf, Zijn manhaftigheid en Zijn goddelijke macht, in Zijn wonderen geopenbaard, die in de annalen der geschiedenis geen tegenhanger vinden.

De Padvinder reed met God . . .

door Ira N. Hayward

De verhalen over de ontberingen die de Laterdaagse pioniers moesten doorstaan toen zij te voet, te paard of met wagens naar het westen trokken, vormen een epos van lijden en moed, dat in de grote wereldliteratuur niet wordt overtroffen. Wat niet vaak genoemd wordt is dat veel van het succes van deze grote uittocht door een handvol geharde, dappere en vindingrijke mannen mogelijk werd gemaakt, die altijd en onder alle weersomstandigheden klaar stonden een trein pionierswagens te leiden, de mensen van wild te voorzien, met vijandige Indianen te onderhandelen of een kamp in nood te hulp te komen. Zij waren de *scouts*, de padvinders, mannen die de Padvinderswet gehoorzaamden lang voordat de grote Padvindersorganisatie bestond.

Tot deze helden behoorde Ephraim K. Hanks en niemand was dapperder dan hij. Indien men „Eph”, zoals zijn vrienden hem noemden, had gevraagd welk van de twaalf punten van de Padvinderswet hij voorop zou zetten, zou zijn antwoord ongetwijfeld zijn geweest: „Eerbied”. Een man die in alle weersomstandigheden uitreed, de gevaren van het Rotsgebergte en de Grote vlakten tegemoet - vaak zonder menselijk gezelschap - zou er niet onverlet zijn doorgekomen, wanneer hij werkelijk alleen was geweest. Maar Eph. Hanks was nooit helemaal alleen. Vervuld van een diep en oprecht geloof, wist hij zich van God geroepen. Hij reed in geloof, en God reed met hem door de macht van Zijn Geest.

Op een oktobermorgen in 1856 moest het gezin van Gerney Brown zich wel zeer verbaasd hebben toen zij hun gast voor de nacht kort na middernacht in zijn kamer bezig hoorde. Denkende dat hij wel ziek kon zijn, vroegen zij wat er aan de hand was.

„Ik moet naar Salt Lake teruggaan”, antwoordde hij. „Buiten op de vlakten is een gezelschap met handwagens dat mijn hulp nodig heeft”. Daar hun gast nog de dag tevoren over het Utah meer bij de familie Brown was gekomen om een vracht vis voor de markt in Salt Lake te vangen, moet deze mededeling de Browns wel verwonderd hebben.

Maar Broeder Hanks legde hun uit dat gedurende de nacht een stem driemaal zijn naam had genoemd en toen hij op de derde roep had geantwoord; werd er gezegd: „Die groep met handwagens is in moeilijkheden. Wilt u hen eruit helpen?”

Ook de Browns hadden geloof: dus toen de padvinder zijn ervaring had verteld, hielp Broeder Brown hem met zijn span, terwijl Zuster Brown ontbijt voor hem gereed maakte. Voordat hij vertrok legden zij warme kleren en een zak meel in zijn wagen voor de reizigers in nood. Toen Eph de volgende morgen bij het aanbreken van de dag Salt Lake binnenreed, kwam hem een boodschapper van President Brigham Young

tegemoet die hem vroeg de groep op te zoeken en de leden te helpen totdat zij door hulptroepen konden worden bereikt.

Met de zegen van de grote Pionier-Profeet op zijn hoofd, vertrok Eph in een lichte wagen met voorraden naar de bergen die tussen hem en zijn reisdoel lagen. Maar de storm die het handwagengezelschap gevangen hield raasde door de bergen en de padvinder was gedwongen zijn wagen achter te laten. Het ene paard berijdend en het andere als lastdier gebruikend ging hij verder, een deel van de voorraden met zich nemend, een klein deel maar, wegens de gevaarlijke weg vóór hem.

Eenmaal raakte hij in de verblindende sneeuwstorm de weg kwijt en voordat hij ver van de weg was afgedwaald, ontmoette hij een kleine troep Indianen, die zich lieten overhalen - zij het met tegenzin - hem als gids te dienen. Maar hij ontdekte weldra dat zij ook verdwaald waren.

Toen ging de storm tijdelijk liggen en hij was in staat zich aan bekende landmerken te oriënteren. Weder alleen wordt hij op een nacht van een bevriezingsdood gered, toen als antwoord op zijn ernstig gebed een bisonstier plotseling op de helling boven zijn kamp verscheen. Een enkel schot uit Eph's geweer velde de stier en deze rolde de helling af in de holte waar hij kampeerde. Aan de geschiedschrijver Andrew Jensen vertelde hij de geschiedenis:

„Ik had mijn buit spoedig gevild, waarna ik de huid over de sneeuw uitspreidde en mijn bed er op legde. Daarna maakte ik een avondmaal klaar, bestaande uit de tong en andere uitgelezen delen van het dier dat ik gedood had. Vervolgens genoot ik een verkwikkende slaap, terwijl mijn paarden zich aan het prairiegras te goed deden.

De volgende morgen zag hij een kudde bisons en schoot een jonge koe. Beladen met zoveel vlees als zijn paarden konden dragen, reed hij verder en een uur voor zonsondergang zag hij het troosteloze kamp van de Martingroep, „een zwarte vlek in de sneeuw”. Die avond hadden de uitgehongerde pioniers voor de eerste maal na vele dagen vlees in het kamp. De volgende morgen bracht Eph enige van de sterkste mannen naar de plaats waar hij de bison had gedood, en met hun hulp bracht hij de rest van het karkas naar het kamp. Hij voegt er aan toe:

Een van de broederen heeft een profetie geuit dat de groep een feestmaal van bison zou hebben, wanneer hun voorraden uitgeput raakten; mijn aankomst in hun kamp, terwijl ik met vlees was beladen, was het begin van de vervulling dezer voorspelling; maar ook alleen maar het begin, want daarna schoot ik nog een aantal bisons op onze tocht.

Maar Eph Hanks bracht meer dan voedsel aan het benarde gezelschap. Op al zijn reizen was de gelovige padvinder nooit zonder zijn fles geheiligde olie. Laat hem opnieuw in zijn eigen woorden vertellen, hoe hij leven en geestelijke kracht aan Heiligen gaf wier geloof zwaar beproefd was geweest door de wrede tragedie die zich aan hen op hun tocht naar Zion voltrok:

Na het invallen van de duisternis, op de avond van mijn komst in het handwagenkamp, kwam een vrouw luid schreiend langs het kampvuur waarbij ik zat. Mij afvragend wat er aan de hand was, werd ik door mijn natuurlijke impuls gedwongen haar te volgen. Zij ging recht op Daniel Tyler's wagen af, waar zij vertelde dat haar man op sterven lag. Zij smeekte Elder Tyler mee te gaan en hem te zalven. Deze goede broeder, vermoeid van het de ganse dag voorttrekken van handwagens, had zich juist ter ruste gelegd, en zag er een beetje tegen op om op te staan, maar op deze ernstige smeekbede verliet hij spoedig zijn rustplaats en wij beiden volgden de vrouw naar de tent waar wij het schijnbaar levenloze lichaam van haar echtgenoot aantroffen.

Toen Elder Tyler hem zag, zeide hij: „Een dode kan ik niet zalven”. Broeder Tyler vroeg mij te blijven en de dood gewaande broeder af te leggen, terwijl hij naar zijn wagen terugging om de rust te zoeken die hij zo nodig had. Ik ging onmiddellijk naar het kampvuur terug waar verscheidene broeders omheen zaten, en mij tot de Elders Grant, Kimball en een of twee anderen wendend, zeide ik: „Willen jullie doen wat ik jullie zeg”?

Zij antwoordden bevestigend.

Toen gingen wij aan 't werk en legden een vuur aan bij de tent die elder Tyler en ik zo juist hadden bezocht. Daarna maakten wij wat water warm en wiesen de stervende van het hoofd tot de voeten. Toen zalfde ik hem met gewijde olie, waarna wij onze handen op hem legden en hem bevalen in de naam van Jezus Christus te ademen en te leven. De uitwerking was ogenblikkelijk. De man die naar alle waarschijnlijkheid dood was, begon direct te ademen: hij ging rechtop in zijn bed zitten en hief een lied aan.

Zijn vrouw, niet in staat haar gevoel van vreugde en dankbaarheid te beheersen, snelde door het kamp, uitroepende: „Mijn man was dood, maar leeft nu weer. Geloofd zij de naam van God.

De man die het bisonvles bracht, heeft hem genezen.”

Dit voorval bracht in het gehele kamp een algemene opschudding teweeg, en vanaf dat ogenblik vatten vele moedeloze geesten weer moed. Hierna werd een groot deel van mijn tijd aan het verzorgen van de zieken gewijd. „Kom bij mij”, „help mij”, „zalf alstublieft mijn zieke vrouw, of „mijn stervend kind” waren de verzoeken die een tijdlang bijna elk uur tot mij werden gericht nadat ik mij bij de immigranten had aangesloten en ik besteedde dagen met het gaan van tent naar tent om de zieken te zalven.

Waarlijk was de Here met mij en anderen van Zijn dienstknechten die met mij getrouw arbeidden in die tijd van beproeving en lijden. Het resultaat van ons liefdewerk strekte zeer zeker tot eer en heerlijkheid van een goede barmhartige God. In talrijke gevallen waarin wij de zieken zalfden en in de naam van de Here Jezus Christus de ziekten bestrafden, waren de lijdens bijna ogenblikkelijk genezen. Ik geloof dat ik in één

enkele dag wel verscheidene honderden zalfde, en ik zou de namen van velen kunnen noemen, die door Gods macht werden behouden.

De geschiedenis van Ephraim K. Hanks is een edel voorbeeld van geloof, uithoudingsvermogen en moed. Deze geschiedenis, door twee van zijn afstammelingen in het boek „Scouting for the Mormons on the Great Frontier„ (Padvinderij voor de Mormonen aan de grens der beschaving) verteld, is een roerend verslag vol gebeurtenissen om de harten te sterken van allen die de kennis van het pioniersverleden liefhebben. Maar bovenal is daar het sublieme geloof van een man die wist dat dit laterdaagse werk waarlijk God's werk is, en dat zij die daaraan van ganser harte deelnemen, *nooit alleen reizen.*

„Mijn vader en ik weten alles in de wereld”, zei een jongetje tegen zijn vriendje. „Zo”, zei het vriendje, „waar ligt Azië?”

Dat was een moeilijke vraag, maar het ventje antwoordde kalm: „Dat is een van die vragen waar men vader het antwoord op weet”.

Nu kunnen wij als die kleine jongen bijna net zo te werk gaan door te zeggen: „Mijn Vader in de Hemel en ik weten alles in de wereld...”

Alcohol zal zeker vlekken uit kledingstukken halen. Hij neemt de kleren zelf ook weg niet alleen van de rug van de man die hem drinkt, maar ook van de vrouw en kinderen. En de alcohol verwijderd gegarandeerd eveneens een goede reputatie van een man, zijn zaak en zijn vrienden. Bovendien neemt hij ook nog de blijde uitdrukking op de gezichten van zijn huisgenoten en vrienden voor goed weg.

„Ik hoop dat je een prettige tijd zult hebben, mijn jongen”, zei een moeder tot haar zoon die op het punt stond een avond uit te gaan.

„Dank u; die heb ik altijd, want die neem ik met me mee”, was het antwoord. Ziedaar het geheim. De meeste mensen willen graag een goede tijd hebben. En daar hebben ze gelijk in. Maar toch slagen velen daar niet in. Waarom nemen ze die „goede tijd” niet mee? Dat kan, ja dat moet. Die goeie, prettige tijd ben je zelf; het ligt aan uzelf of u goede burens hebt en prettige mensen vindt, overal waar u gaat. De heerlijkheid der hemelen, de pracht van de zonsopgang en ondergang, het gezang van de vogels, de schoonheid van wuivende bomen en bloeiende bloemen, de goedheid van God zelf - dat alles is in u; alles hangt af van wat u zelf meebracht.

Hoe wilt ge uw tijd doorbrengen? Het is aan u. Wilt ge in het heldere licht wandelen of tastend rondgaan in somberheid? Wilt ge sterk en blij zijn, of zwak en bedroefd? Het is aan u.

De Zwitserse Tempel

„Endowments” over het tweede kwartaal 1963, vergeleken met die over hetzelfde tijdvak van 1962.

Zendingen:

	1962	1963
Oostenrijk	281	110
Beieren	266	175
Mid-Duitsland	302	3
Denemarken	178	3
Finland	165	—
Frankrijk	26	10
O. Frankrijk	108	116
Nederland	135	111
N. Duitsland	187	321
Militairen	98	144
Z. Duitsland	108	102
Zweden	3	1
Zwitserland	342	392
W. Duitsland	512	94

Ringen:

Berlijn	10	4
Hamburg	520	344
Holland	106	74
Zwitserland	290	233
Stuttgart	361	299
Andere	88	63

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

ALKMAAR

Dekker, Jacobus, Petrus; 6 mei 1963
Brevé-Pover, Klaartje; 15 mei 1963
Brevé, Cornelis; 15 mei 1963
Verschuur-Popken, Alberdina; 15 mei 1963
Verschuur, Tosca Antonia; 15 mei 1963
Verschuur, Albertina, Maria; 15 mei 1963

ALMELO

Hoeke, Yvonne; 8 juni 1963

APELDOORN

Vermolen, Ruurd; 21 juni 1963
Vermolen, Anton Steven; 21 juni 1963
Vermolen, Leonard; 21 juni 1963
Visser, Fransz Horst; 8 juni 1963

DORDRECHT

De Groot, Maaïke Paulina; 14 mei 1963
Petersen, Bruinsma, Geertruida Barbara; 5 juni 1963

EINDHOVEN

Beerlage, Robert Fransz; 24 mei 1963
Beerlage-Edelbuttel, Ingrid Asta; 24 mei 1963

ENSCHEDÉ

Caudron-Hilbrink, Jennigje; 21 juni 1963

GENT

Jacobs, Godelieua Elisabeth; 11 juni 1963
De Buyserie, Beatrys; 11 juni 1963
De Goedt, Gaffaëlla Liliana; 11 juni 1963

IJMOND

Lubeek, Hendrika Johanna; 24 mei 1963
Drogt Herts Maria Elisabeth; 4 juni 1963
Janssen, Mariane; 4 juni 1963
Janssen, Francisca; 4 juni 1963

MECHELEN

Drouwen-Joppe, Helena; 30 mei 1963
De Roye-Parasies, Jose; 10 mei 1963

ZEIST

Veerman, Hendrikus Maria; 10 juni 1963
Klaassen, Maria Anna; 10 juni 1963

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

Rongen, Mechtilda Anna Maria Elizabeth; 14 mei 1963
van Bommel, Cornelia Alida Margaretha; 28 mei 1963

DEN HAAG

Chu, Son Wei; 10 mei 1963

„De Ster”

Mak-van Busschback, Jacoba; 24 mei 1963
Hartmann, Gina Franca; 24 mei 1963
Hartmann, Claus, Frances Adrienne; 24 mei 1963

LEIDEN

van Veen, Johanna Cornelia; 17 mei 1963

ROTTERDAM ZUID

Benus, Lammert; 29 mei 1963
Spruijt-van Zeventer, Wilhelmina; 5 juni 1963

VLAARDINGEN

Van de Vlies-Veck, Adriana; 16 juni 1963
Van de Vlies-Jacobus, Johannes; 16 juni 1963
Sijrier, Johannes; 12 mei 1963

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ARNHEM

van der Most, Jan Francois Albert Peter; 26 mei 1963 tot diaken

HAARLEM

Ris, Simon; 9 juni 1963 tot ouderling

MECHELEN

Pardaen, Arnold Leo Augusta; 2 juni 1963 tot priester

INGEZEGEND

BRUSSEL

Meulemans, Jose Marie Raymonst; 5 mei 1963
Meulemans, Clement Elise Joseph; 5 mei 1963

OVERLEDEN

HAARLEM

Mulder, Johannes; 26 mei 1963

MECHELEN

van Goolen, Frans; 27 maart 1963

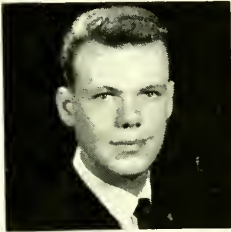
OVERGEPLAATST

van Sickle, Gerald; van Den Helder naar Dordrecht
Vanderlaan, Henry; van Hilversum naar Den Helder
Zijlstra, Albert; van Oostende naar Gent
Anderson, Howard; van Gent naar Oostende
Peterson, Carwin; van Den Haag naar België
Mondfrans, Conard; van Rotterdam naar Den Haag
De Hart, Craig; van Rotterdam Noord naar Zuid Zone
Pace, John; van Schiedam naar Amsterdam Oost
Daley, Joseph; van Hoofdkantoor naar Schiedam
Overdiek, van Zwolle naar Amsterdam Oost
Fullmer, George; van Arnhem naar Zwolle
Koldewyn, Bill; van Amsterdam Oost naar Rotterdam Noord
Nell, Louis; van Emmen naar Utrecht
Teuscher, John; van Arnhem naar Emmen
Meenderink, Kenneth; van Utrecht naar Arnhem
Westerman, William; van Hilversum naar Hoofdkantoor

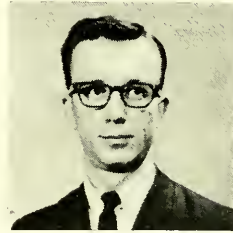
Miner, Lewis; van Leiden naar Haarlem
Haycock, Robert; van Haarlem naar Leiden
Stevensen, David; van Groningen naar Brussel
Overdiek, Martinus; van Amsterdam Oost naar Groningen
Anderson, Jay; van Rotterdam Zuid naar Amsterdam Oost
Lasson, Richard; van Almelo naar Hilversum
Sharbaugh, Raymond; van Zendingsschool naar Almelo
Roylance, Paul; van Zendingsschool naar Rotterdam Zuid
Versluis, Victor; van Brussel naar Hoofdkantoor
Peterson, Carwin; van Brussel naar Hoofdkantoor
Car, Lloyd; van Hoofdkantoor naar Brussel
Schipaanboord, Wayne; van Delft naar Den Haag Zuid
Eagar, Arthur; van Amsterdam Oost naar Hoofdkantoor
Riggs, Michael; van Enschede naar Amsterdam Oost
Nelson, Merrill; van Den Haag Zuid naar Enschede
Mayo, Harry Charles; van Hoofdkantoor naar Den Haag Zuid
Hart, Auke; van Delft naar Den Haag Zuid
Schut, Jan; van Den Haag Noord naar Brussel
Lundquist, Karl; van Brussel naar Den Haag Noord

AANGEKOMEN

Roylance, Paul Victor; van Noord Ogden, Utah
Sharbaugh, Raymond Michael; van Altoona Pennsylvania

Paul Victor Roylance

Raymond M. Sharbaugh

VERTROKKEN

Vonk, Nannette Marguriete; aangekomen 15 maart 1961, vertrokken 15 maart 1963.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Rotterdam Zuid, Den Haag, Hoofdkantoor

Nannette M. Vonk

Fouten . . . en wat wij er uit leren

door Richard L. Evans Lid van de Raad der Twaalven

Dat een ieder van ons fouten maakt is op zich zelf een bewering van weinig betekenis. Natuurlijk maken wij allen fouten en soms worden die gevolgd door werkelijk verdriet, verdriet over dingen die wij hadden moeten zeggen of doen of niet hadden moeten zeggen of doen. En aangezien wij fouten maken, zijn wij wellicht voortdurend in gesprek met ons geweten, soms om onszelf te rechtvaardigen, soms om het te susen of soms gaan we dan tot het andere ongelukkige uiterste door aan te nemen dat wij niets kunnen doen aan hetgeen wij deden of verzuimden te doen en in de misslagen die we begingen, gaan berusten. Maar noch zelfrechtvaardiging noch hopeloos berusten is gezond. De enige aanvaardbare manier ligt daartussen: de feiten onder de ogen zien en iets doen: zich verbeteren, zich bekeren. Het is van grote betekenis dat de Heer ons het beginsel van bekering schonk. Hij moet zeker hebben geweten dat wij het nodig hebben. En Hij zou ons dat beginsel zeker niet hebben gegeven als Hij niet gewillig was geweest ons oprecht berouw te aanvaarden. Dit is van hoopgevende betekenis. Binnen de grenzen van dit onvolmaakte leven zal er wel altijd iets te betreuren zijn. En wat onze beslissingen die wij namen of verzuimden te nemen, mogen zijn geweest, wij vragen ons toch vaak af wat er zou zijn gebeurd als wij het anders hadden gedaan. Maar wij kunnen niet terug; gedane zaken nemen geen keer. En het is erger dan verspilling het leven te slijten in ijdel verdriet, waarvan wij niets leren, verdriet dat ons voor de toekomst niets geeft. Uit elke fout die wij maken, moeten wij een les trekken. Indien niet, zo is er geen vrede, geen vooruitgang. Pythagoras zeide: „Laat de slaap uw ogen niet sluiten voordat ge driemaal de handelingen van de afgelopen dag hebt nagegaan. Waar ben ik van de rechte weg afgeweken? Wat heb ik gedaan? Wat heb ik ongedaan gelaten, dat ik had moeten doen? „Er is geen groter vreugde”, zegt Mencius, „dan zich bewust te zijn van de ernst van zelfonderzoek”. Wij zouden er allen wel aan doen onszelf ernstig te onderzoeken en te zien of wij uit welke fout wij ook maken, een les kunnen leren, zodat het berouw niet hopeloos, niet nutteloos zij en er vrede, bekering en vooruitgang in de toekomst mogen zijn.